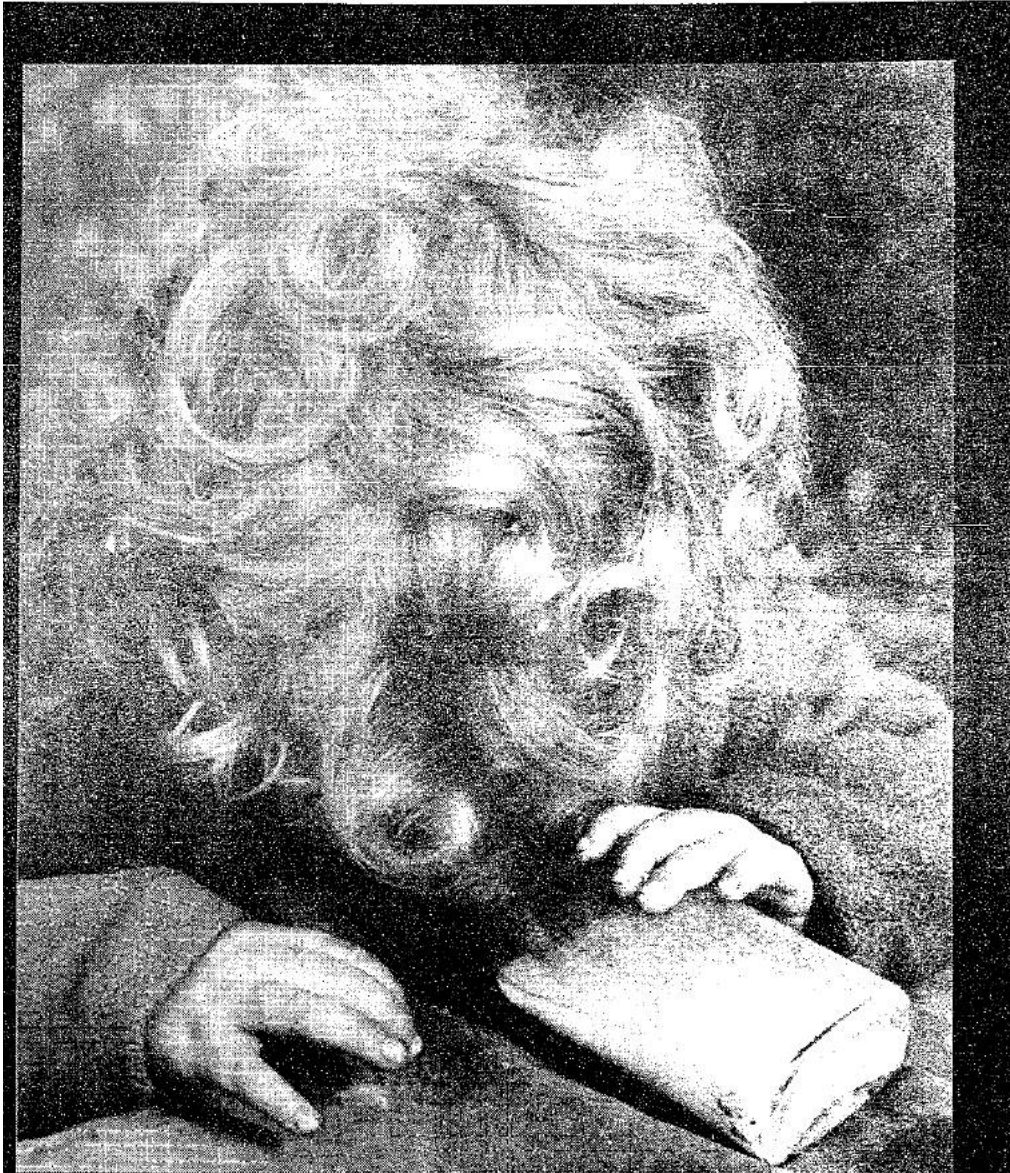

לפני שנה התפרסם ב'7 ימים' סיפורה של אורלי, ששני ילדיה הופקעו ממנה ונמסרו לאימוץ בניו לרצונה. ניסיונותיה להחזיר את הילדים נכשלו בכל הערכאות המשפטיות • בשנה שחלפה בעבו בילוש ובכיתות-דגלים גילתה אורלי את ביתם החדש של ילדיה • ליד הבית עצרה אותה המשטרה • אורלי: „הילדים יודעים, שלא ויתרתי עליהם. אני מקווה, שעוד יחזרו אליי“

אילת נוב

תצלומי ענק בגודל פוסטר, של ילדה יפהפייה בשיער תום ארוך ושל ילד מתולתל, מעטרים את קירות הדירה בשכונת פרברים במרכז הארץ. הליפת 'מיני' מעור במידה וערונית עדיין תלויה בארון הילדים, אף שהילדה סלכשה אותה גדלה מאוד מאז. שלוש שנים לא ראיתי את ילדיי, אבל לא הפסקתי לחפש אותם, אומרת אורלי, כלוגית שברירת כח

27. לפני שנה הבאתי כחן את סיפורה ולקחו לי את הילדים שלי, 7 ימים, 4.8.89. תיארוני, כיצד במהלך הורגתי ומחושב הצליח 'השירות למען הילד' במסדר הנוחה להרכיב תיק משפטי, שבסופו הופקעו הילדים ונמסרו לאימוץ. 'תמר', כך כינינו את הבת בכיתה, בת 10 היום. 'אמנון' בן 8. שמותייהם ושם אבם הוטו, לפי רישת החוק.

הכתבה נתתה בדבריו של השופט אהרון ברק בומוק לפסקדין בניהמ"ס העליון. אין להרוס את עולמם של הורים כדי לבנות על הריסותיו את עולמו של הילד. בעקבות הכתבה, התעורר מכול סל הנובות. במסך שבועות רבים הגיעו כיהות טלפוניות או מכתבים מהורים, אשר פסיקת בית-הדין הפכה את עולמם. אנשים, סיפורה של אורלי פתח את פצעייהם, כיוון שנים ילדיהם הופקעו מהם, או שהכו שהם נמצאים על נתיב, שסופו הוא אימוץ בכפייה.

פנתה גרושה מובטלת ואם לשלושה, שילדיה, ששהו במוסד, הועברו פתאום לכתובת לא ידועה. פנה גבר ירושלמי נמרץ משכונת הקטמונים וסיפר, שבקבות גירושין ובעיה נפשית של אשתולשעבר, הוצאו בנו ובתו בהסכמתו למשפחה אומנת. הוא נישא בשנית וביקש לקבל את הילדים לביתו, אלא שבינתיים נמסרו הילדים לאימוץ. הגבר סיפר, שהוא מקים עמותה של הורים, שנמצאים במצבו, וביקש להפנות אליי את כל המבקשים לשנות את רדע הגזירה.

שונה מהמסלפנים האחרים הייתה איילה פ, חיילת בת 19, אשר אומצה בגיל ארבע ומחפשת כעת את אמה הביולוגית ואת אחיה ואחותה, שאותם היא זוכרת במעומעם. אני יודעת מה עובר על תמר. אם לא תחזור לאמה האמיתית, לא תרגיש שלמה אף פעם. גם אני ילדה קרוקה כזאת, ביקשה איילה למסור לאורלי.

מקץ שנה שבתי לאורלי. בירת שלוש החרורים של אמה, רבקה, אלמנה פעלתנית בת 53, נרם גם היא ובס אחיה איתן. הבית נראה כבית-אבלים. הקלטת, שעליה שרים אמנון ותמר משירי פסח, כאשר באו לפני ארבע שנים מהפנימייה לחג, נעוצה עדיין מתוך הריסקול.

הזמן שחלף לא עמעם את נחישותה למצוא את ילדיה. היא אינה קולטת, שלאחר שנית-המשפט אמר את דברו, אלה כבר אינם הילדים שלה בעיני החוק. תמר ואמנון רשומים בשמותיהם החדשים, בתעודת-ההוזה של הוריהם המאמצים. כאשר יגיע אמנון לגיל בר-מצווה, אביו המאמץ הוא זה שיאמר-ברוך שפטרנו מעונשו של זה. מועדע אותה להשוב, שצוהגיוס של אמנון לא יגיע לביתה, אלא לבית הוריו המאמצים. שבחחונחה של תמר תעמוד ליד הבת כחינומה הלבנת, לא היא, אלא האם המאמצת. אורלי: „סיפתי לך, שבמשך כל תקופת המשפט וגם אחרי שהפסדתי, המסכתי לחפש את הילדים. כך עשיתי גם אחרי שהתפרסמה

„ליד הבית עמדה נידה. לא הספקנו להוציא מלה, ותיכף לקחו אותנו לבית-המעצר בג'למה, ליד חיפה“

„בסך-הכל רציתי לראות את הילדים שלי“

המצח ואמרה, 'כף יש פה זוג, שאימץ אותם, הבעל מורה, ולאשה היו הרכה הפלות, ומתו תינוקות'.
 'הרגשתי שאני צונחת איצה. אחרי כמעט שלוש שנים שלא ראיתי את הילדים, פתאום מושיטים לי קצה'חוט. אבל מבחוח ניסיתי להחזיק פאטון, שלא תראה שאני מתרגשת. לא רציתי להפחיד אותה, שלא תחשוב שאני מסוכנת, כי רציתי להוציא ממנה, כאילו בתמימות, את הכתובת החדשה של הילדים. היא רק נתנה כיוון כללי, אבל אנתנו ריחפנו לשם מרוב שהיינו בעננים.'
 'כשהתקרבו לרחוב, וזיהינו את הבית לפי זיוורה ששמרה לידו יררו ונאנו שוור

עשרות פעמים חרשה את הארץ, מיטלטלת כתחבורה ציבורית. חשבון הטלפון בבית אמה תפח לממדים אסטרונומיים, כאשר נהגה לטלפן לבת'רספר ברחבי הארץ ולבקש מהמזכירה, בתואנה כלשהי, שתקרא לבנה או לבתה לטלפון.
 בספטמבר '89, הודש וחצי לאחר פרסום הכתבה, הגיעה אורלי עם אחותה ועם סכנה, שליוחתה אותה, לעיר קטנה. כהרגלו, עברו בין העוברים והשבים ושאלו, אם יש שם אח ואחות מאומצים. 'הערב כבר ירד, והיינו מותשות כשהגענו לזן ציבורי. ראיתי סבתא יושבת על ספסל בגן, והנכד הסתובב על

הכתבה. הייתי נוסעת לכל מיני אזורי יוקרה, שבהם חשבתי, שישימו את הילדים שלי, כשתובנת עם תמונה ביד ושואלת אנשים, אם מישהו בסביבה אימץ לאחרונה שני ילדים ביחד. הייתי ניגשת לבתי'ספר ומהפסת. למשל בחיפה, אני זוכרת שישב ילד בשער של בתי'ספר ושמר. אמרתי לו, חמוד, תפתח לי, הבת שלי שכחה את האוכל בבית. ואו עליתי לכיתות המתאימות - בשנה שעברה הן למד בכיתה א' והבת בכיתה ג' - פתחתי את הדלת, הכנסתי את הראש פנימה והסתכלתי טוב טוב. כך עשיתי בעשרות מקומות. לא היו תוצאות, אבל לא התייאשתי.'

„אמרו לבת שלי שאמא אורלי מתה. היא התחילה כיתה ד', אבל אין לה ראש ללימודים. הילד נשאר כיתה”

סוציאלית. לא הספקנו להוציא מלה, לא ראינו שום רבר, ותיכף העלו אותנו לניירת ולקחו אותנו לבית המעצר בג'למה, ליד חיפה. אני משערת, שאחרי שהסתבת היא דיברה אתנו, היא נבחלה מודברים של עצמה והודיעה למשטרה. אני הרגשתי כמו מישהו, שכמעט הגיע לפסגת ההר, ורחפו אותו למטה”.

שלוש יממות שהו אורלי, אחותה והשכנה בבית'המעצר. 'ישבנו שם עם זונות ונרקומניות בתנאים מועזים, כאילו אנחנו פושעות. אני, האמא האמיתית, שכל חטאי הוא, שאני לא מוכנה לוותר על הילדים שלי”.

אורלי טלפנה לאמה, וזו השיגה איכשהו כמה מאות שקלים לעור'דיין, כדי לשחרר אותן. 'ביום השלישי הביאו אותנו לפני שופט. בכיתי לו, 'בסך'הכל רציתי לראות את הילדים שלי, גם זה אסור לי? אין לכם לב בכלל? אבל הוא קבע, שאם יתפסו אותי בששת החודשים הקרובים באזור שמחדרה צפונה, אשולם קנט של 10,000 שקל. מאיפה יש לי סכום כזה? אמא שלי עובדת בניקיון. אם היה לנו כסף, כבר בהתחלה היינו מנהלים משפט כמו שצריך על הילדים, ואולי היינו מצליחים לנצח את 'השירות למען הילד'. אני מרגישה, שכל הסמכויות במדינה הזו זה יד אחת. השירות לאימוץ והעובדות הסוציאליות והשופטים. כולם מדברים שפה אחת, וכולם נגדנו. לוקחים ילדים מאבא ואמא שלהם, ונותנים אותם לזוגות אשכנזים, שיש להם בית מסודר ויודעים לדבר יפה, ואחרי כך עוד מכניסים את האמא לכלא”.

מוכה וחבולה נפשית חזרה אורלי הביתה, אבל כיוון שידעה את הכתובת, הצליחה להשיג גם את מספר הטלפון של המאמצים. יום אחד העזה להיג. 'הבת שלי הרימה, ואמרה 'הלו'. שאלתי מי מדברת, והיא אמרה את שמה. החליפו לה לשם, שרומה קצת לשמה האמיתי. כששמעתי את קולה, כמעט התעלפתי. המאמצת חטפה מידה את השפופרת וצעקה, מי שם? ואז דיבר הגבר. אמרתי לו: 'השמיים מודעזים'. אמר לי: 'גברת, אני לא יודע על מה את מדברת', וניתק. התמוטטתי. הייתי כל'כך קרובה לאושר, כששמעתי את הבת שלי, והנה שוב לא נותנים לי אפילו לגעת בצליל הקול שלה”.

אחרי פרסום הכתבה, שמעו כמה הורים, שהארגון החרדי יד לאחים' יוכל אולי לסייע להם בהחזרת ילדיהם. 'העזרה היחידה, שיכולנו להושיט, ובה עסקנו תמיד, היתה בהעמדת עורכי'דין מתנדבים, או במחיר סמלי, לשם ייצוג הורים ביולוגיים בבתי'משפט, בשלב שאפשר היה עדיין להפוך את הגלגל ולגבור על השירות למען הילד', אמרת גב' מלכה שיינץ מפתח'תקווה, פעילת יד לאחים’.

נוצר קשר בין אורלי לארגון. הם אמרו לי בטלפון, שהם מכנים לעזור לי, והתכוונו לעזרה משפטית', אמרת אורלי. אבל כמה ימים אחרי'ך, בשב בבוקר, שמעתי הפיקות על הדלת ושברו לי את התריס. לא עניתי. בעשר בבוקר הופיעו ארבעה חוקרים. אמרו שהם מהחירה לחקירות פשעים, והודיעו שבאו להפש אצלי סמים. הפכו לנו את כל הבית, כמוכן, לא מצאו כלום, אבל לקחו את כל הניירות שלי ואת פנקסי הטלפונים. רצו לדעת, אם אני יודעת איפה הילדים”.

אורלי נעצרה ל-48 שעות באבני'כבד. 'האשימו אותי. שאני קשורה ליד לאחים’.

„קיוויתי, שאולי זה ירגיע אותה, והיא ח להתגעגע לילדים, אבל זה לא עוזר“, נ אמר רבקה.

בחדש שעבר פקדה שוב המשטרה הבית. „החוקרת אמרה לי, אני מבינה הכאב שלך, אני לא ישנה בגלל המקרה כי את לא זונה ולא נרקומנית, אבל ר כבר את הילדים, את רק מתסככת אותו יודעים, שאת חיה ומחפשת אותם, וזה להם לחוסר שקט“.

חרם של אמנון ותמר נשאר על כנו תדריה-נצחה, שאיש לא גר בו. נ שביקרת ביריה, עמד ריח של צבע באוויר, וארון ילדים חדש הותקן בחדר כדי לקדם שם את פני הרך שייוולד.

אורלי: „הלידה הקרובה לא משכיחה את הרצון לחזור ולהבק את אמנון ו ילדים לא רציית לחטוף אותם, אבל מתחננת, שלא ינתקו את הקשר בינינו. לא תינקות, שאומצו ולא זוכרים את ילדים בני עשר ושמונה מתגעגעים י שלהם, בעיקר כשהם יודעים, שלא וי עליהם.“

„אני בטוחה, שגם למאמצים לא לחיות בחשש מכל צלצול בטלפון או ו בדלת. לטובת כל הצדדים, עדיף שיתג להיפגש פעם בחודש לכמה שעות. זה את כולנו. יש פתרון ששמו אימוץ פתוח חושבת שבנסיבות האלה, זה הפתרון ביותר“.

בחלומות שלה היא רואה את כתי י מאוטובוס וצועדת היישר אל הבית. מקווה, שבעוד שנתיים-שלוש, כשתהיה עצמאית, תיקח את אחיה הקטן ויחזרו אני מחכה להם, לא אחליף כתובת. הו שאני אהבת את הילדים שלי יותר מאש חיי. אפילו שמשדר הסעד ניצחו אות העלימו לי את הילדים שלי, ניצחתי בזה שמצאתי את הילדים. אני ו הראשונה, שהשיגה הישג כזה“.

בישוב קטן בצפון הארץ. הילדים שינו את אורח-חיהם, אמנון לובש ציצית וחובש כיפה, תמר מתהלכת בחצאיות ארוכות, המגיעות הרבה מתחת לברך. „קיבצו לה את השיער היפה שלה, קצר כטן בו, כמו נקמה“, היא נאחזת, „והלבישו לה בגדים מכוערים, כאלה שקונים בשתי לירות בשוק. אני תמיד רואת, שיהיו לבושים יפה. כמו נסיכים הם היו אצלנו. כשאנשים שומעים, שלוקחים ילד לאימוץ, בטוחים שהוא הלך ממקום רע, למקום טוב. חושבים, שאימוץ זה גרעון. אני יודעת גם, שאמרו לבת שלי, שאמא אורלי מתה, כדי להשכיח אותי מהלב שלה. היא כמעט התעלפה, כשגודע לה שאני חיה ומחפשת אותה. אני יודעת, שהיא התחילה כיתה ר', אבל אין לה ראש ללימודים. הילד בביתה ב', בן 8. הוא נשאר כיתה. ככל מקום שייפגשו את הילדים שלי. אני תמיד אדם

פשעים. היא שחררה, כי יש עבירות, שעליפי ההגדרה לא מהוות סיכון לשלום הציבור, ולכן לא עוצרים עד תום ההליכים, אבל העברנו את התיק לפרקליטות, וסביר שביום מן הימים יוגש נגדה כתבי-אישום“.

עוד נורית שניט, פרקליטת מחוז המרכז: „עוד לא החלטנו, אם להגיש כתבי-אישום נגדה, וודאי שלא אכריז על כך מעל דפי העיתון“.

אורלי נחשדת, שקשרה קשר לחטוף את ילדיה, להסתירם, ואולי אף להבריחם לח"ל. זהו ניסיון של משרד הרווחה להביא להשתקה של נושא האימוץ, עליידי הפחדת ההורים המסכנים האלה“, משוכנע ע"ד רפאל שטוב, אשר ייצג את פעילי 'ד לאחים', כאשר נעצרו בינואר השנה. „זה לא יעזור להם. זה רק הפך את 'ד לאחים' לכתובת

ושרציית לחטוף את הילדים שלי. אבל זו שטות מוחלטת. איך אני יכולה לחטוף אותם? איפה אחביא אותם? אני אהבת את הילדים שלי מאוד, אבל לא עשיתי ולא אעשה שום דבר לא חוקי. חקר אותי במשך שעות.

„כל זמן החקירה עמד שם מישוה בצד עם הגב אליו ולא הוציא מלה. אמרו, שכאילו היא עצור יחד עם 'ד לאחים', אבל ראיתי, שלא חוקרים אותו. אני בטוחה עד לרגע הזה, שהיא האב המאמץ. הרשו לו לבוא לראות אותי, כדי שיוכל לזהות אם אתקרב לילדים. רציית לראות את פניו, לכן ביקשתי ממנו סיגרייה, אבל הוא מלמל שהוא לא מעשן, ולא הרים את הראש“.

מקץ יומיים הורחב מעצרה בשישה ימים נוספים. ביום השמיני הובאה לפני שופטת בית-משפט השלום בפתח-תקווה, נוגה אהרן. „לי יש הרגשה, שהשופטת דווקא הבינה אותי, כי היא אמרה, 'ו אמא ביולוגית, אי-אפשר לשפוט רגש'. היא שחררה אותי, בתנאי שלא יהיה לי שום מגע וקשר עם הילדים“.

■ ■ ■

„עצרנו אותה בחשד לביצוע עבירות שנוגעות לחוק האימוץ“, מאשר תנ"צ סנדור מזור, מפקד היחידה הארצית לחקירות

„האשימו אותי, שאני קשורה ליד לאחים, ושרציית לחטוף את הילדים שלי. אבל זו שעות מוחלטת. איך אני יכולה לחטוף אותם? איפה אחביא אותם?“

כעקבות גניבות, נישא בשנית ועומד להיות לאב בקרוב. גם אורלי הרתה לתבר שלה.

אורלי אומרת, שידוע לה כי ילדיה מאומצים אצל זוג דתי, אשכנזי, שמתגורר

כל הזכויות שמורות לדיעות אחרונות ©